

**Λένε ότι φταίνε μόνο οι ανεμβολίαστοι,
για να μην δώσουν δεκάρα για την υγεία μας,
ακόμα και αν έχουμε εκατόμβες νεκρών**

ΑΜΕΣΗ, ΔΩΡΕΑΝ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ, ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥΣ

Τον τελευταίο καιρό παρακολουθούμε την προσπάθεια του ελληνικού κράτους να κατασκευάσει πάνω στην φιγούρα του ανεμβολίαστου τον αποδιοπομπαίο τράγο για όλα τα δεινά της πανδημίας. Η ανάγκη για την δημιουργία ενός μοναδικού «φταίχτη» είναι απαραίτητη προκειμένου να συσκοτιστούν οι ευθύνες της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας, που από κοινού με την ασθένεια Covid-19 έχουν σκορπίσει το θάνατο, τον πόνο και τον αποκλεισμό από την περίθαλψη εν μέσω πανδημίας σε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους.

Για το κράτος, τα εμβόλια αποτελούν τη φτηνή λύση που θα βγάλει το κεφάλαιο από την υγειονομική κρίση, χωρίς παράλληλα να σταθεί εμπόδιο στη φιλελεύθερη αναδιάρθρωση. Η κυβέρνηση τα λανσάρει ως αποκλειστική λύση προκειμένου να μην φανερωθεί η γενικότερη αναγκαιότητα αλλαγής αυτού του κόσμου εν μέσω πολλαπλών κρίσεων. Για να μην φανερωθεί δηλαδή η αναγκαιότητα του περιορισμού της περιβαλλοντικής καταστροφής, της αλλαγής των συνθηκών εργασίας και παραγωγής, της αλλαγής του συνόλου της ζωής. Για να μην χρειαστεί επιπλέον να πάρει μέτρα ακριβά και σε κατεύθυνση διμετρικά αντίθετη προς την επιχειρούμενη αναδιάρθρωση, δηλαδή να μην χρειαστεί να δώσει παροχές, να αυξήσει τα μέσα μαζικής μεταφοράς, να προσφέρει κατοικίες στους έγκλειστους μετανάστες, να βελτιώσει την κατάσταση των δομών περίθαλψης, την ποιότητα τους όπως και την πρόσβαση των ανθρώπων σε αυτή σε μία συγκυρία. Επιπλέον μέσα από το αφήγημα περί πανδημίας ανεμβολίαστων και του εμβολίου ως magic bullet που θα αντιμετωπίσει μόνο του ως δια μαγείας την υγειονομική κρίση, το κράτος δικαιολογεί τους αποκλεισμούς και την πειθάρχηση ως τα μόνα μέτρα. Από την αρχή

της πανδημίας έχουμε καταλάβει ότι αρνείται να αναλάβει οποιοδήποτε κόστος για την αντιμετώπισή της, το οποίο να σχετίζεται με την βελτίωση της περίθαλψης και της καθημερινότητάς μας και όχι με τον έλεγχο και την αστυνόμευση. Πέρυσι ήταν οι απαγορεύσεις κυκλοφορίας και οι μπάτσοι παντού. Φέτος είναι το πιστοποιητικό εμβολιασμού, το οποίο δεν έχει κανένα υγειονομικό νόημα αφού όσα άτομα έχουν εμβολιαστεί αποκτούν μία ψευδή αίσθηση ασφάλειας ενώ συνεχίζουν να μεταδίδουν την ασθένεια και σε κάποιες περιπτώσεις να νοσούν βεβαρημένα. Στην ουσία εκβιάζει επειδή δεν ενδιαφέρεται να πείσει, ενώ ταυτόχρονα προωθεί την εξάπλωση του ελέγχου σε κάθε πτυχή της ζωής μας, μετατρέποντάς μας τότε σε ελεγκτές και τότε σε ελεγχόμενα υποκείμενα.

Η συχνή ταύτιση της δημόσιας υγείας και της δημόσιας τάξης όσον αφορά τη διαχείριση της πανδημίας και τη στρατηγική του κράτους, γιγάντωσαν την ήδη υπάρχουσα συνωμοσιολογία στο συλλογικό φαντασιακό. Όλα αυτά τα ασαφή μηνύματα, οι αντιφατικές και κατασταλτικές στρατηγικές διαχείρισης της πανδημίας, μέσω της αστυνόμευσης και της πειθάρχησης, που περιφρουρούσαν τη συνέχεια των παραγωγικών δραστηριοτήτων και του κέρδους, ενέτειναν γενικά τον σκεπτικισμό και την ήδη υπάρχουσα αντιδραστικότητα, όχι μόνο δυστυχώς προς το κράτος και την κυβέρνηση, αλλά και γενικότερα προς την ίδια την πραγματικότητα. Ένα μεγάλο κομμάτι αυτών των ανθρώπων πλέον δεν μπορεί να εμπιστευτεί τίποτα που να παρουσιάζεται από την κυβέρνηση ως λύση, με αποτέλεσμα να αυτό-υποτιμάται, καθώς φτάνει σε σημείο να απορρίψει την σημασία της πανδημίας, τα εμβόλια είτε και γενικότερα την ιατρική περίθαλψη. Έτσι, αυτή τη στιγμή από ότι δείχνουν

τα πράγματα ακόμα ένα κομμάτι του πληθυσμού (της τάξεως του 20%) δεν φαίνεται πρόθυμο να εμβολιαστεί και αντιλαμβάνεται αυτή την ατομική του επιλογή και ως ένα μέσο εναντίωσης στην πολιτική του κράτους, κάτι που αναδύεται στο δημόσιο χώρο επί το πλείστον μέσω της πατριωτικής μισαλλοδοξίας.

Ωστόσο, το μπλοκάρισμα της αναδιάρθρωσης που συντελείται, δεν βλέπουμε να περνάει μέσα από την ατομική (ή και τη συλλογική) εναντίωση στον εμβολιασμό. Παρά την κριτική που κάνουμε στην κρατική διαχείριση της πανδημίας, πιστεύουμε ότι τα εμβόλια είναι χρήσιμα για την αντιμετώπισή της και για την βελτίωση των ζώων μας. Είναι χρήσιμα καθώς μειώνουν τη νόσηση, περιορίζουν ως ένα βαθμό την μετάδοση της ασθένειας και στην τελική θα βοηθήσουν κάποια στιγμή να μην έχει τόσο μεγάλη επίδραση η πανδημία στις ζωές μας. Επομένως, είναι απαραίτητα τα εμβόλια, αλλά συγχρόνως είναι απαραίτητο να ασκήσουμε κριτική και στην αντίληψή τους ως το μόνο και μοναδικό όπλο απέναντι στην πανδημία. Γιατί παρόλο που είναι σημαντικά και χρήσιμα δεν επαρκούν για να αντιμετωπίσουν την έξαρση της πανδημίας. Δεν επαρκούν γιατί δεν μπορούν όλοι οι άνθρωποι να τα κάνουν λόγω πιθανών επιπλοκών και φαίνεται να μην μπορούν να αντιμετωπίσουν απόλυτα κάθε νέα μετάλλαξη με επιτυχία. Δεν επαρκούν καθώς δεν αρρωσταίνουμε μόνο από Covid-19 και γιατί μοιράζονται ανισομερώς στις χώρες του καπιταλιστικού κόσμου. Δεν επαρκούν γιατί μειώνουν τον κίνδυνο αλλά δεν τον εξαλείφουν και συχνά οι μετανάστριες, όπως και άλλες κοινωνικές ομάδες, αποκλείονται από αυτά.

Το κράτος δεν νοιάζεται αν πεθαίνουμε κατά εκατοντάδες κάθε μέρα, αρκεί να συνεχίζεται ομαλά η παραγωγή και κυκλοφορία των εμπορευμάτων. Από τα εργατικά κάτεργα της επισφάλειας μέχρι τα νοσοκομεία και τα σύνορα έχουμε καταλάβει ότι για το κεφάλαιο είμαστε αναλώσιμες. Στην πραγματικότητα το ενδιαφέρει να εμβολιαστεί ο καθένας, όχι απλά για να μην καταλήξει στο νοσοκομείο, αλλά ώστε να μην χρειαστεί να πάρει μέτρα για την ενίσχυση του συστήματος υγείας και γενικότερα για την ενίσχυση του άμεσου και έμμεσου μισθού μας. Επομένως, το κεντρικό ζήτημα έτσι όπως εμφανίζεται στη συγκυρία

δεν είναι αυτό των εμβολιασμένων ή των ανεμβολίαστων, αλλά ούτε και της υποχρεωτικότητάς του εμβολιασμού. Το κεντρικό ζήτημα που αναδύεται για άλλη μια φορά είναι η συνέχεια της θανατοπολιτικής του κράτους για χάριν της οικονομίας. Η επίσπευση της αναδιάρθρωσης του συστήματος υγείας και της συνέχειας των πολιτικών λιτότητας εις βάρος των ζώων μας. Εν ολίγοις οι ανεμβολίαστοι έρχονται να κατασκευαστούν ως αποδιοπομπαίοι τράγοι για να λειτουργήσει καλύτερα η αναδιάρθρωση, για να συνεχίζουν να βρίσκονται στα νοσοκομεία ελάχιστες και πλήρως εξαντλημένες εργαζόμενες, για να πεθαίνουν άνθρωποι και να μην μιλάει κανείς, για να μείνει αλώβητη η παραγωγή και η κυκλοφορία των εμπορευμάτων ανεξάρτητα με την κατάσταση της πανδημίας.

Η οργή των υγειονομικών για την εξοντωτική υπερεργασία σε συνδυασμό με την μη μονιμοποίηση προσωπικού, τις υποσχέσεις για προσλήψεις που έμειναν στα χαρτιά, για τις αναστολές αδειών, για τα νταηλίκια των διοικητών · πρέπει να συναντηθεί με τη δική μας οργή για τους χιλιάδες νεκρούς, για τους ανθρώπους που πεθαίνουν εκτός ΜΕΘ περιμένοντας για ένα κρεβάτι, για τον αποκλεισμό από τις δομές υγείας για προβλήματα πέρα από covid, για την διάλυση της πρωτοβάθμιας περίθαλψης, για την αστυνόμευση και τον έλεγχο που πλασάρεται ως φροντίδα και πρόνοια, για τα πιστοποιητικά εμβολιασμού και τα εκβιαστικά μέτρα αποκλεισμού που δεν έχουν κανένα υγειονομικό νόημα, για τους μισθούς μας που βρίσκονται στο πάτο, για την οικονομία που επιβιώνει σε βάρος των ζώων μας.

Ενάντια σε κρατικές υποσχέσεις καταναλωτικής ευημερίας και στη διάχυτη συνωμοσιολογία που γεμίζουν φέρετρα και διαβρώνουν μυαλά

ΜΟΝΗ ΜΑΣ ΕΥΘΥΝΗ

η φροντίδα και η αλληλεγγύη

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

τον παντοτινό αλλά και τον καθημερινό

**ΦΑΜΠΡΙΚΑ ΥΦΑΝΕΤ ★ yfanet.espinblogs.net
Ανοιχτή Συνέλευση: Κάθε Τρίτη στις 20.00**